

Het mysterie van het Leudal

De gele zandgroeve fascineert mij. Ik wil er een fotoreportage maken en als het even kan, een ijsvogeltje spotten. Het is vroeg donker rond deze tijd van het jaar, het is fris maar het vriest nog net niet. Ik ga zo op in mijn hobby, dat ik de tijd uit het oog verlies en het al begint te schemeren. Helaas heb ik nog geen ijsvogeltje gezien. Mijn knorrende maag vraagt me naar huis te gaan, maar het licht is nu zo bijzonder, dat ik nog even wil blijven. Plotseling is de duisternis compleet. Mijn telefoon ligt in de auto, zodat ik niet afgeleid word. Handig...anders had ik in elk geval iemand kunnen bellen en een zaklamp gehad.

's Avonds ziet alles er anders uit. Mijn fantasie gaat met mij op de loop. De natuurlijke wachters van overdag veranderen in dreigende figuren met grijpgrage armen.

Overall hoorde ik geritsel, van een konijn of iets anders...

Ik trek mijn sjaal wat vaster om mijn hals, het wordt koud. Omhoogkijkend probeer ik de maan te ontdekken, tevergeefs, het dichte bos omsluit me. Inmiddels regent het. Grote koude druppels vallen door het bladerdak op mijn hoofd. Het is niet anders: ik ben verdwaald.

Niet in paniek raken. Logisch nadenken. Wie heb ik verteld dat ik hier naartoe ging? Het antwoord is: niemand. In een impuls heb ik een paar uur vrij gepakt van mijn werk en ben rechtstreeks hier naartoe gereden. Alleen op mijn collega Mirna heb ik nog gezwaaid.

'Fijn weekend!'

'Ben je vrij vanmiddag?'

'Ja, ik ga een paar plaatjes schieten in het bos!'

'Veel plezier, tot maandag!'

In het bos... dat is een breed begrip. Nee, op hulp van Mirna kan ik niet rekenen en aangezien ik alleen woon zal niemand me missen.

Ik ben moe, alles lijkt op elkaar en misschien loop ik wel rondjes? Dan meen ik de contouren van een gebouw te zien, of is dat omdat ik het zo wanhopig graag wil zien? Misschien is het St. Ursula, de vervallen watermolenj. Vroeger waarschuwde mijn opa altijd: Ga nooit alleen het bos in, als de geest van de oude molenaar je te pakken krijgt, stopt hij je in zijn kelder. Nu denk ik schamper: daar is het in ieder geval droog.

Als ik dichterbij kom, zie ik licht in het gebouw dat inderdaad de watermolen blijkt te zijn. Misschien kan ik daar schuilen! Al ben ik moe, nat en hongerig, toch aarzel ik nog even. Ik krijg geen reactie op mijn geklop. Ik voel aan de deurklink, die meegeeft. Binnen brandt een haardvuur en ik ruik de geur van vers gebakken brood dat ik op tafel zie liggen. Ernaast ligt een stuk kaas en staat een koffiekan. Stomverbaasd kijk ik in het rond. Is dit echt?

'Hallo?'

Mijn stem klinkt ijl.

'Is daar iemand?'

Een antwoord blijft uit. Dan trek ik mijn natte jas uit en schuif een stoel bij de haard. De koffie doet goed, ik omvat het warme kopje met beide handen. Een boterham met kaas werk ik bijna gulzig naar binnen. Het tikken van het slingeruurwerk aan de muur is het enige geluid dat ik hoor. De klok geeft half zeven aan. Ik geef me over aan de plotselinge weldaad en voel dat ik begin te knikkebollen.

Ik schrik op. Hoorde ik een deur dichtslaan? Ik ga rechtop zitten. Dan voel ik een windvlaag en iets wat op een hand lijkt, die over mijn wang strijkt. Het is een vreemde gewaarwording die iets geruststellends heeft.

Als ik achterom kijk, valt mijn oog op een lantaarn in de hoek. Op tafel ligt een doosje lucifers dat ik daarstraks niet heb gezien.

Wacht eens... ik ben in de watermolen. Van hieruit zou ik mijn auto moeten kunnen vinden, bij St. Elisabeth's Hof. En nu heb ik licht! Ik pak de lantaarn, strijk een lucifer af en ruik de oliegeur.

Ik trek mijn jas aan, die wonderlijk droog aanvoelt en kijk nog een keer om me heen. Als aandenken schiet ik een paar plaatjes. Dan loop ik naar buiten waar het intussen droog is. Ik loop het bos weer in en meen het pad te herkennen. Na zo'n twintig minuten lopen zie ik mijn auto staan. Van pure opluchting begin ik te huilen.

De volgende dag ben ik na een goede nachtrust weer fit. Het is zaterdag, en ik besluit de geleende lantaarn terug te brengen. Ik parkeer weer bij St. Elisabeth's Hof en loop het stuk door het bos, dat er overdag zoveel vriendelijker uitziet, terug.

Na een klop op de deur ga ik naar binnen. Ik sta in een stoffige, mufte ruimte. Geen brandende haard of gedekte tafel. Geen geur van versgebakken brood. Een versleten stoel ligt op z'n kant tegen de muur, die grijs is van de spinnenwebben. Vol ongeloof kijk ik in het rond. Heb ik dan alles gedroomd? Ik zet de lantaarn in de hoek, waar ik 'm gisteren vond. Nog even blijf ik staan, dan loop ik in gedachten naar mijn auto. Ik kreeg hulp toen ik wanhopig was. Koffie, brood, er brandde een vuur dat mijn jas droogde en mij van binnen en van buiten verwarmde. Dat moet het werk van de geest van de oude molenaar zijn geweest, wie anders? Dat enge verhaal over hem klopt helemaal niet!

Thuis pak ik mijn camera en ga op zoek naar de foto's die ik in de watermolen heb gemaakt. Helaas, ze zijn weg, verdwenen. De foto's die ik 's middags gemaakt heb, staan er wel op. Verbluft zie ik dat op een van de foto's een ijsvogeltje staat.

Op maandag zie ik Mirna weer op het werk.

'Heb je een fijn weekend gehad,' vraagt ze.

'Zeker,' zeg ik. 'Heel bijzonder, ik heb het mysterie van het Leudal ervaren.'

T.S. de Lijster
27 januari 2025